

AKORVON... még égnek a fények...

Sugaras, sápadt neoncsövek hullanak szórt világosságot a hajnal előtti sötétségbe. Kijebb a külvárosokban sárga villanykörték himbálózhatnak a tányéralakú lámpaerőnyök alatt, a köd furcsa búrával övezi sugaraikat. Aztán, hogy rózsaszínre színesül a keleti ég s tejszínű, lágy köddel kopog a hajnal — egy villanásra, egy gombnyomásra kialszik a fény. Oly azonos pillanatban, hogy azt hinnéd: egy óriáskéz csavart egyet valami nagy villanykapcsolón.

— Ha nem is óriáskéz —, de egy-két munkáskéz iltatja, gyűjtatja a pesti fényeket — bólint *Furdu Tibor* villanyszerelő, a Fővárosi Elektromos Művek dolgozója. Hét óra sincs, de ő már munkahelyén van, kék munkaköpenyben tevékenykedik a vöröstéglás, Váci úti épületben.

— És így vannak a többiek is. Nálunk nincs munkaszünet, az áramra éjjel-nappal szükség van. Ha kialszik is a közvilágítás — a gyárak gépei akkor is zúgnak. Készül az alkatrész, a milliónyi gyártmány és mindig szüntelenül figyelni kell, legyen áram, ne legyen fennakadás. Ez a munka állandó figyelmet követel. MHS-szervezetünk tagjai ebben és a mindennapi termelési csatában is megállják a helyüket.

Szétszórva a város minden pontjára — de még Isaszegre, Érdre is jut a Művek MHS-tagjaiból — keresni kell őket az ezernyi dolgozó között, bár vannak vagy 210-en. *Gulyás László*, az szb termelési felelős dicséret helyett a szocialista brigádok naplóját tárja fel: miről tanúskodik?

— 29-en vannak, 29 MHS-tag — és bázisai a szocialista brigádoknak — vall a napló. — „Gazdasági, politikai, szakmai, kulturális és egyéb munkák” — ebben olyan természetes vállalás már nem is szerepel, mint a terv teljesítése, a szerszámok karbantartása, a minőségi munka. Itt már „pluszt” kell adni — mondja magától értetődően *Bányai László*, s a fiatal MHS-tag még

azt is hozzáteszi: két büszkesége van, az MHS tagsági könyvecskéje — és a brigádnapló vallomásai.

Nem túlzás ez kissé? — Az szb elnöke azt mondja: nem. Szemmel látható egyetlen üzemi séta is elárulja, hogy az itteni MHS-szervezet egyik legfontosabb célja, jól értelmezett feladata: a szervezeti élet mellett a termelési célokra is mozgósítani. S hogy ezt becsülettel végzik, elárulja az ifjú *Bányai* és több más MHS-tag megjegyzése is.

— Nézze, én trafószereelő vagyok a próbaállomáson, bár a technikumot is elvégeztem — mondja a szépszáj barna fiú. — Szívesen járok el a lövészkörbe, de jól tudom, hogy a jó transzformátor, a biztos és hibátlan áramszolgáltatás mit jelent a városnak. Sokszor beszélgettünk arról munka közben: micsoda óriási bizalom, felelősség fekszik a vállunkon. Egyet kapcsolok: fényt ad ezernyi embernek. De ha rossz az alkatrész, rossz a mozdulat és sötétség lesz, megállnak a gépek, megáll a termelés, jönnek a dühös, ingerült telefonok. Nem beszélve a kárról, a kiesett időről, pénzről... Talán ezért is van, hogy komolyan vesszük a brigádmunkát és úgy érezzük: sok, nagyon sok a tennivalónk.

Keinbach László napi programját rendezgeti — ő is a próbaállomáson dolgozik —, fűrógépet, esztergapadot, marógépet kell karbantartania. A brigádnapló arról beszél: szorgalmas, igyekvő fiatalember, különösen a technika, a gépek és a lövészet érdekli.

— Kell, hogy érdekeljen — mosolyog kissé szégyenlősen. — Napról napra érezzük mi, fiatalok, hogy mekkora felelősséggel dolgozunk. Valahogy úgy vagyunk vele: ahogy az MHS-túra közben segítünk egymásnak, például szerelni, úgy a napi munkában is állandósult ez a segítség. Múlt héten egy trafószerelelésnél ketten is nekigyürköztek a munkának, magyaráztak, segítettek, nagyon jól esett. Hát én sem maradok



adós. Csak a mestervizsga is olyan jól sikerüljön, mint az MHS-túránk.

Mestervizsga... Tavaly kitűnően tették le, két trafót kellett önállóan összeszerelni — „nem is hiszi, milyen bonyolult jószág. Pedig trafó nélkül nincs áram, az elektrotechnika ábc-jéhez tartozik”. Most már az ideai vizsgára készülnek — hírlík, nehezebbek lesznek a feladatok, mint tavaly, neki kell gyürkőzni.

Zsong, zúg a nagy Váci úti üzem — s millió árnyalatú a munka, amelyet nap mint nap végeznek a városért. — Kábel-fektetés, energiaátviteli hálózat bővítése, új kandeláberek, fénycsövek felszerelése — és a milliónyi szerelői munka, házról házra, ajtóról ajtóra járva, hálózatjavítási munkák — sorolja *Lakatos Boldizsár* főszereelő. Egy kicsit elgondolkozik,

amíg kimondja: — Valahogy — honvédelmi munka is ez, érzik, tudják MHS-szervezetünk tagjai, ezért is csinálják nagy kedvvel, odaadással. Nekünk mindent tudni kell: vitatkozni, ha úgy adódik a helyzet, bárhol a városban, védeni drága berendezéseinket az avatatlan kezektől — és érteni a szakma minden ágához, mert az áram kényes jószág, hamar cserbenhagyja az ügyetlen, képzetlen gazdát. Ugye nem könnyű feladat: sok éberséget, még több szakértelmet kíván.

Már mennek vissza a trafók, kapcsolók, elektromos berendezések birodalmába. Kétszázánál is többen vannak — fiatalok, akik az egyik legnehezebb poszton vállaltak öröklétet: MHS-tagok — ifjúmunkások, szocialista brigádtagok.

És — őrzői a fénynek, az életnek. (— —.)

